Στις 22 Ιουνίου 1941 ξεκίνησε η επίθεση
των γερμανικών ενόπλων δυνάμεων
κατά της Σοβιετικής Ένωσης

1941, 22 Ιουνίου

Διακήρυξη του Αρχηγού στον γερμανικό λαό για τα αίτια της ρωσικής εκστρατείας

22 Ιουνίου 1941

Διακήρυξη του Αρχηγού στο γερμανικό λαό για τα αίτια της ρωσικής εκστρατείας

Γερμανικέ λαέ!
Εθνικοσοσιαλιστές!

Καταπιεσμένος από σοβαρές ανησυχίες, καταδικασμένος σε μήνες σιωπής, ήρθε τώρα η ώρα που μπορώ επιτέλους να μιλήσω ανοιχτά.

Όταν το Γερμανικό Ράιχ έλαβε τη βρετανική κήρυξη πολέμου στις 3 Σεπτεμβρίου 1939, επαναλήφθηκε η βρετανική προσπάθεια να ματαιώσουν κάθε ξεκίνημα μιας σταθεροποίησης και, συνεπώς, μιας ανέλιξης της Ευρώπης πολεμώντας την ισχυρότερη δύναμη στην ήπειρο.

Έτσι κατέστρεψε στο παρελθόν η Αγγλία την Ισπανία μέσα από πολλούς πολέμους.

Έτσι διεξήγαγε τους πολέμους της εναντίον της Ολλανδίας.

Έτσι πολέμησε αργότερα τη Γαλλία με τη βοήθεια όλης της Ευρώπης.

Και έτσι ξεκίνησε γύρω στις αρχές του αιώνα, την περικύκλωση του τότε γερμανικού Ράιχ και τον Παγκόσμιο πόλεμο του 1914.

Η Γερμανία ηττήθηκε το 1918 μόνο λόγω της έλλειψης της εσωτερικής της ενότητας. Οι συνέπειες ήταν τρομερές. Αφού πρώτα υποκριτικά δήλωσαν ότι πολεμούσαν μόνο κατά του Κάιζερ και του καθεστώτος του, άρχισαν τη συστηματική καταστροφή του γερμανικού Ράιχ αφού ο Γερμανικός στρατός είχε καταθέσει τα όπλα. Καθώς η προφητεία ενός Γάλλου πολιτικού, ο οποίος είχε πει ότι στη Γερμανία 20 εκατομμύρια άνθρωποι είναι πάρα πολλοί, δηλαδή ότι θα έπρεπε να εξοντωθούν μέσω της πείνας, των ασθενειών ή της μετανάστευσης, φαινόταν να έχει κυριολεκτικά εκπληρωθεί, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα άρχισε να χτίζει την ενοποίηση του γερμανικού λαού, προετοιμάζοντας έτσι την αναγέννηση του το Ράιχ.

Αυτή η νέα αναβίωση του λαού μας από τη φτώχεια, τη δυστυχία και την επαίσχυντη περιφρόνηση ήταν ένα σημάδι μιας καθαρής εσωτερικής αναγέννησης. Η Αγγλία συγκεκριμένα δεν επηρεάστηκε ούτε καν απειλήθηκε από αυτήν. Παρ’ όλα αυτά, η νέα απεχθής πολιτική περικύκλωσης κατά της Γερμανίας ξανάρχισε αμέσως. Και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, αντιμετωπίσαμε την γνωστή συνωμοσία μεταξύ Εβραίων και δημοκρατών, μπολσεβίκων και αντιδραστικών, με μοναδικό στόχο, να αποτρέψουν την ίδρυση ενός νέου εθνικού κράτους, να βυθίσουν ξανά το Ράιχ στην ανικανότητα και τη δυστυχία.

Μαζί με εμάς το μίσος αυτής της διεθνούς παγκόσμιας συνωμοσίας στράφηκε και εναντίον εκείνων των λαών, που είχαν επίσης παραμεληθεί από την τύχη, οι οποίοι μπορούσαν να κερδίσουν το καθημερινό τους ψωμί μόνο με τον πιο σκληρό αγώνα για την ύπαρξή τους. Κυρίως την Ιταλία και την Ιαπωνία τους είχαν σχεδόν απαγορεύσει να απολαμβάνουν το μερίδιό τους στον πλούτο του κόσμου, όπως και τη Γερμανία και μάλιστα επίσημα. Ο συνασπισμός αυτών των εθνών ήταν, επομένως, μόνο μια πράξη αυτοπροστασίας ενάντια στον εγωιστικό παγκόσμιο συνασπισμό πλούτου και δύναμης που τους απειλούσε.

Ήδη από το 1936, σύμφωνα με τη μαρτυρία του Αμερικανού στρατηγού Γουντ, ο Τσώρτσιλ δήλωσε ενώπιον μιας επιτροπής της Αμερικανικής Βουλής των Αντιπροσώπων, ότι η Γερμανία γινόταν ξανά πολύ ισχυρή και ως εκ τούτου έπρεπε να καταστραφεί.

Το καλοκαίρι του 1939, φάνηκε για την Αγγλία ότι είχε έρθει η ώρα να ξεκινήσει την επιδιωκόμενη καταστροφή επαναλαμβάνοντας μια ολοκληρωμένη πολιτική περικύκλωσης εναντίον της Γερμανίας. Το σύστημα της εκστρατείας των ψεμάτων που οργάνωσε για αυτό το σκοπό συνίστατο στο να διακηρύξουν άλλους λαούς σαν απειλούμενους, να τους ξεγελάσουν με αγγλικές υποσχέσεις εγγύησης και βοήθειας και μετά, όπως και στον Παγκόσμιο Πόλεμο, να τους αφήσουν να πορευτούν εναντίον της Γερμανίας.

Έτσι, η Αγγλία κατόρθωσε από τον Μάιο έως τον Αύγουστο του 1939 να διαδώσει τον ισχυρισμό σε όλο τον κόσμο ότι η Γερμανία απειλούσε άμεσα τη Λιθουανία, την Εσθονία, τη Λετονία, τη Φινλανδία, τη Βεσσαραβία, ακόμη και την Ουκρανία. Ορισμένα από αυτά τα κράτη επέτρεψαν στον εαυτό τους να παραπλανηθεί, αποδεχόμενοι τις υποσχέσεις εγγυήσεων που τους προσφέρθηκαν με αυτούς τους ισχυρισμούς και έτσι προσχώρησαν στο νέο μέτωπο περικύκλωσης εναντίον της Γερμανίας.

Υπό αυτές τις συνθήκες, πίστευα ότι θα μπορούσα να απαντήσω στη συνείδησή μου και στην ιστορία του γερμανικού λαού, όχι μόνο διαβεβαιώνοντας αυτές τις χώρες και τις κυβερνήσεις τους ότι αυτές οι βρετανικές κατηγορίες είναι αναληθείς, αλλά και διαβεβαιώνοντας τη μεγαλύτερη δύναμη της Ανατολής, μέσω επίσημων δηλώσεων ότι τα συμφέροντά μας δεν συγκρούονταν.

Εθνικοσοσιαλιστές!

Μάλλον όλοι αισθανθήκατε ότι αυτό το βήμα ήταν πικρό και δύσκολο για μένα. Ο γερμανικός λαός δεν έτρεφε ποτέ εχθρικά αισθήματα απέναντι στους λαούς της Ρωσίας. Τις τελευταίες δύο δεκαετίες, όμως, οι Εβραίοι-μπολσεβικιστές ηγεμόνες στη Μόσχα προσπάθησαν να πυρπολήσουν όχι μόνο τη Γερμανία, αλλά όλη την Ευρώπη. Η Γερμανία δεν προσπάθησε ποτέ να διαδώσει την εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθεωρία της στη Ρωσία, αλλά οι Εβραίοι-μπολσεβικιστές ηγεμόνες στη Μόσχα προσπαθούσαν ασταμάτητα να επιβάλουν την κυριαρχία τους σε εμάς και τους άλλους ευρωπαϊκούς λαούς, και αυτό όχι μόνο διανοητικά, αλλά κυρίως με στρατιωτικά μέσα.

Τα αποτελέσματα των προσπαθειών αυτού του καθεστώτος σε όλες τις χώρες ήταν μόνο το χάος, η δυστυχία και η πείνα.

Εγώ, από την άλλη πλευρά, προσπάθησα επί δύο δεκαετίες, με ελάχιστες παρεμβάσεις και χωρίς να βλάψω την παραγωγική μας ικανότητα, να φέρω σε μια νέα σοσιαλιστική τάξη στη Γερμανία, η οποία όχι μόνο έχει εξαλείψει την ανεργία, αλλά και τα κέρδη της εργασίας έχουν εισρεύσει όλο και περισσότερο στους εργαζόμενους.

Τα επιτεύγματα αυτής της πολιτικής, της οικονομικής και κοινωνικής αναδιοργάνωσης του λαού μας, που αγωνίζεται για μια αληθινή εθνική κοινότητα ως απώτερο στόχο ξεπερνώντας συστηματικά τις κοινωνικές και ταξικές διαφορές, είναι μοναδικά σε ολόκληρο τον κόσμο.

Κατά συνέπεια, ήταν δύσκολο για μένα τον Αύγουστο του 1939 να στείλω τον υπουργό μου στη Μόσχα για να προσπαθήσει εκεί να συνεργαστεί ενάντια στη βρετανική πολιτική περικύκλωσης της Γερμανίας. Το έκανα μόνο λόγω του αισθήματος ευθύνης μου απέναντι στον γερμανικό λαό, αλλά κυρίως με την ελπίδα ότι στο τέλος θα υπάρξει μια συνεχής εκτόνωση και ίσως να αποφύγω τις θυσίες που διαφορετικά θα απαιτούνταν από εμάς.

Με το να επιβεβαιώσει επίσημα η Γερμανία στη Μόσχα ότι οι περιοχές και οι χώρες που αναφέρθηκαν – με εξαίρεση τη Λιθουανία – βρίσκονται εκτός όλων των γερμανικών πολιτικών συμφερόντων, επιτεύχθηκε μια ειδική συμφωνία για την περίπτωση που η Αγγλία κατάφερνε να υποκινήσει την Πολωνία σε πόλεμο εναντίον της Γερμανίας. Αλλά και εδώ, υπήρξε ένας περιορισμός των γερμανικών αξιώσεων, που ήταν δυσανάλογος με τα επιτεύγματα των γερμανικών όπλων.

Εθνικοσοσιαλιστές!

Οι συνέπειες αυτής της συνθήκης, την οποία ο ίδιος επεδίωξα και η οποία συνήφθη προς το συμφέρον του γερμανικού λαού, ήταν ιδιαίτερα σοβαρές για τους Γερμανούς που ζούσαν στις εν λόγω χώρες.

Πάνω από μισό εκατομμύριο Γερμανοί εθνοσύντροφοι – όλοι τους μικροκτηματίες, τεχνίτες και εργάτες – αναγκάστηκαν, σχεδόν εν μία νυκτί, να εγκαταλείψουν την παλιά τους πατρίδα για να ξεφύγουν από ένα νέο καθεστώς που τους απειλούσε αρχικά με τεράστια δυστυχία, και αργά ή γρήγορα, με πλήρη εξόντωση.

Ακόμα κι έτσι, χιλιάδες Γερμανοί εξαφανίστηκαν! Ήταν αδύνατο να μάθουμε τι τους είχε συμβεί, ή ακόμα και το πού βρίσκονταν. Ανάμεσά τους υπήρχαν πάνω από 160 άνδρες που είχαν γερμανική υπηκοότητα.

Έμεινα σιωπηλός για όλα αυτά· γιατί έπρεπε να σιωπήσω! Γιατί ήταν επιθυμία μου να επιφέρω μια οριστική εκτόνωση και, αν ήταν δυνατόν, μια μόνιμη διευθέτηση με αυτό το κράτος.

Αλλά ακόμη και κατά τη διάρκεια της προέλασής μας στην Πολωνία, κατά παράβαση της συνθήκης, οι σοβιετικοί ηγεμόνες διεκδίκησαν ξαφνικά τη Λιθουανία.

Το Γερμανικό Ράιχ δεν είχε ποτέ την πρόθεση να καταλάβει τη Λιθουανία και όχι μόνο δεν υπέβαλε ποτέ τέτοιο αίτημα στη Λιθουανία αλλά αντίθετα, απέρριψε το αίτημα της τότε Λιθουανικής κυβέρνησης να στείλει γερμανικά στρατεύματα στη Λιθουανία, δεδομένου ότι αυτό δεν ανταποκρινόταν στους στόχους της γερμανικής πολιτικής.

Παρ’ όλα αυτά, συμμορφώθηκα και σε αυτή τη νέα ρωσική απαίτηση. Αλλά αυτό ήταν μόνο η αρχή μιας σειράς νέων εκβιασμών, που από τότε έχουν επαναληφθεί ξανά και ξανά.

Η νίκη στην Πολωνία, η οποία είχε επιτευχθεί αποκλειστικά από γερμανικά στρατεύματα, με ώθησε να απευθύνω ξανά μια ειρηνευτική πρόταση στις δυτικές δυνάμεις. Απορρίφθηκε από τους διεθνείς και εβραίους πολεμοκάπηλους. Ακόμα και τότε, ο λόγος αυτής της απόρριψης ήταν ότι η Αγγλία είχε ακόμα την ελπίδα ότι θα μπορούσε να κινητοποιήσει έναν ευρωπαϊκό συνασπισμό κατά της Γερμανίας, συμπεριλαμβανομένων των Βαλκανίων και της Σοβιετικής Ρωσίας.

Έτσι αποφασίστηκε στο Λονδίνο να σταλεί ο κύριος Κριπς στη Μόσχα σαν πρέσβης. Του δόθηκε η σαφής εντολή να αποκαταστήσει τις σχέσεις μεταξύ της Αγγλίας και της Σοβιετικής Ρωσίας υπό οποιεσδήποτε συνθήκες και να τις αναπτύξει με την αγγλική έννοια. Ο αγγλικός Τύπος αναφέρθηκε στην πρόοδο αυτής της αποστολής, αρκεί να μην σιωπούσε για λόγους τακτικής.

Το φθινόπωρο του 1939 και την άνοιξη του 1940, εμφανίστηκαν τα πρώτα αποτελέσματα. Ενώ η Ρωσία ετοιμαζόταν να υποτάξει στρατιωτικά όχι μόνο τη Φινλανδία, αλλά και τα κράτη της Βαλτικής, κινητοποίησε ξαφνικά αυτή τη διαδικασία με τον ψευδή και γελοίο ισχυρισμό ότι έπρεπε να προστατεύσει αυτές τις χώρες από μια ξένη απειλή ή να την αποτρέψει. Μ’ αυτό όμως εννοούσε μόνο τη Γερμανία. Γιατί μια άλλη δύναμη δεν μπορούσε ούτε να διεισδύσει ούτε να διεξάγει πόλεμο εκεί στις περιοχές της Βαλτικής Θάλασσας. Παρ’ όλα αυτά, έπρεπε να σιωπήσω. Αλλά αυτοί που ήταν στην εξουσία στο Κρεμλίνο προχώρησαν αμέσως.

Ενώ η Γερμανία απέσυρε τις ένοπλες δυνάμεις της μακριά από τα ανατολικά σύνορα την άνοιξη του 1940 ως μέρος του λεγόμενου συμφώνου φιλίας, και μάλιστα απέκλεισε ένα μεγάλο μέρος αυτών των περιοχών από τα γερμανικά στρατεύματα, ήδη από εκείνη την εποχή ξεκίνησε η ανάπτυξη ρωσικών δυνάμεων σε βαθμό που θα μπορούσε να θεωρηθεί μόνο σαν σαφής απειλή για τη Γερμανία.

Σύμφωνα με δήλωση που έκανε προσωπικά ο Μολότοφ εκείνη την εποχή, μέχρι την άνοιξη του 1940 υπήρχαν 22 ρωσικές μεραρχίες μόνο στα κράτη της Βαλτικής. Δεδομένου ότι η ίδια η ρωσική κυβέρνηση ισχυριζόταν πάντα ότι κλήθηκε από τον τοπικό πληθυσμό, ο σκοπός της παρουσίας τους δεν θα μπορούσε παρά να είναι μια εκδήλωση εναντίον της Γερμανίας. Ενώ οι στρατιώτες μας από τις 10 Μαΐου 1940 είχαν συντρίψει τις γαλλο-βρετανικές δυνάμεις στα δυτικά, η ρωσική ανάπτυξη στο ανατολικό μας μέτωπο συνεχίστηκε σε μια σταδιακά ολοένα και πιο απειλητική κλίμακα.

Από τον Αύγουστο του 1940 και μετά, πίστευα λοιπόν ότι προς το συμφέρον του Ράιχ δεν θα μπορούσα πλέον να αναλάβω την ευθύνη να εγκαταλείψω τις ανατολικές επαρχίες μας, που είχαν συχνά καταστραφεί, απροστάτευτες από αυτήν την τεράστια ανάπτυξη δυνάμεων των μπολσεβικικών μεραρχιών. Αλλά με αυτό επήλθε, αυτό που επεδίωκε η βρετανική-σοβιετορωσική συνεργασία, και συγκεκριμένα: η δέσμευση ισχυρών γερμανικών δυνάμεων στην Ανατολή, ιδιαίτερα των αεροπορικών, να μην δώσει τη δυνατότητα στη γερμανική ηγεσία για ένα οριστικό τέλος του πολέμου στη Δύση. Αυτό όμως δεν ανταποκρίνεται μόνο στον στόχο της βρετανικής, αλλά και της σοβιετορωσικής πολιτικής. Διότι τόσο η Αγγλία όσο και η Σοβιετική Ρωσία έχουν την πρόθεση, αυτός ο πόλεμος να διαρκέσει όσο το δυνατόν περισσότερο προκειμένου να αποδυναμώσει ολόκληρη την Ευρώπη και να την καταστήσει όσο το δυνατόν πιο ανίσχυρη. Η απειλούμενη επίθεση της Ρωσίας κατά της Ρουμανίας αποσκοπούσε επίσης τελικά μόνο στην εξυπηρέτηση του σκοπού, στο να καταλάβει αυτή τη σημαντική βάση όχι

μόνο της γερμανικής, αλλά και της οικονομικής ζωής στο σύνολό της στην Ευρώπη, ή τουλάχιστον να την καταστρέψει υπό ορισμένες συνθήκες.

Ειδικά το Γερμανικό Ράιχ όμως με απεριόριστη υπομονή προσπάθησε μετά το 1933 να κερδίσει τα κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης σαν εμπορικούς εταίρους. Συνεπώς, είχαμε το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την εσωτερική τους σταθερότητα και τάξη. Η εισβολή της Ρωσίας στη Ρουμανία και οι δεσμοί της Ελλάδας με την Αγγλία απείλησαν να μετατρέψουν γρήγορα αυτές τις περιοχές σε γενικό θέατρο πολέμου.

Σε αντίθεση με τις αρχές και τα έθιμά μας, μετά το επείγον αίτημα της ρουμανικής κυβέρνησης, η οποία ήταν εκείνη την εποχή υπεύθυνη για αυτήν την εξέλιξη, έδωσα τη συμβουλή να υποχωρήσουν για την ειρήνη λόγω του σοβιετικού εκβιασμού και να παραχωρήσουν τη Βεσσαραβία.

Η κυβέρνηση της Ρουμανίας, ωστόσο, πίστευε ότι θα μπορούσε να δικαιολογήσει αυτό το βήμα στο δικό της λαό μόνο υπό τον όρο ότι η Γερμανία και η Ιταλία σαν αντάλλαγμα θα εγγυηθούν την ασφάλεια του εναπομείναντος εδάφους της Ρουμανίας. Το έκανα με βαριά καρδιά. Κυρίως για ένα λόγο: Όταν το Γερμανικό Ράιχ δίνει μια εγγύηση, αυτό σημαίνει, ότι είναι και υπεύθυνο γι’ αυτήν. Δεν είμαστε ούτε Άγγλοι ούτε Εβραίοι.

Έτσι πίστευα ότι είχα υπηρετήσει την ειρήνη σε αυτόν τον τομέα την τελευταία στιγμή, έστω και με το κόστος μιας βαριάς δικής μου υποχρέωσης. Για να καταλήξουμε σε τελική επίλυση αυτών των προβλημάτων και να αποσαφηνιστούν οι ρωσικές προθέσεις απέναντι στο Ράιχ, καθώς και υπό την πίεση της συνεχώς αυξανόμενης κινητοποίησης στα ανατολικά σύνορά μας, κάλεσα τον κ. Μολότοφ να έρθει στο Βερολίνο.

Ο Σοβιετικός υπουργός Εξωτερικών ζήτησε περαιτέρω διευκρινίσεις από τη Γερμανία σχετικά με τα ακόλουθα τέσσερα ερωτήματα:

1. Ερώτηση από τον Μολότοφ:

Η γερμανική εγγύηση για τη Ρουμανία στρέφεται κατά της Σοβιετικής Ρωσίας σε περίπτωση επίθεσης της Σοβιετικής Ρωσίας κατά της Ρουμανίας;

Η απάντησή μου:

Η γερμανική εγγύηση είναι γενική και μας υποχρεώνει απόλυτα. Η Ρωσία όμως ποτέ δεν μας είχε πει, ότι εκτός της Βεσσαραβίας, εξακολουθούσε να έχει κάποιο συμφέρον στη Ρουμανία. Ακόμη και κατάληψη της βόρειας Βουκοβίνα ήταν ήδη παραβίαση αυτής της διαβεβαίωσης. Επομένως, δεν πιστεύω ότι η Ρωσία θα μπορούσε να έχει περαιτέρω αξιώσεις κατά της Ρουμανίας.

2. Ερώτηση από τον Μολότοφ:

Η Ρωσία αισθάνεται ότι απειλείται ξανά από τη Φινλανδία, η Ρωσία δεν είναι διατεθειμένη να το ανεχτεί αυτό. Είναι έτοιμη η Γερμανία να μην παράσχει καμία υποστήριξη στη Φινλανδία και κυρίως να αποσύρει αμέσως τα γερμανικά στρατεύματα που κατευθύνονταν προς το Κίρκενες για να ανακουφίσουν τη Φινλανδία;

Η απάντησή μου:

Η Γερμανία εξακολουθεί να μην έχει κανένα πολιτικό συμφέρον στη Φινλανδία. Ένας νέος πόλεμος από τη Ρωσία εναντίον του μικρού φινλανδικού λαού θα μπορούσε, ωστόσο, να θεωρηθεί από τη γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ σαν απαράδεκτος, πολύ περισσότερο διότι ποτέ δεν θα μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι η Φινλανδία θα απειλούσε τη Ρωσία. Όμως δεν θέλουμε να αναπτυχθεί άλλη εμπόλεμη ζώνη στη Βαλτική Θάλασσα.

3. Ερώτηση από τον Μολότοφ:

Είναι έτοιμη η Γερμανία, να συναινέσει στο να δώσει η Σοβιετική Ρωσία με τη σειρά της μια εγγύηση στη Βουλγαρία και να στείλει σοβιετικά στρατεύματα στη Βουλγαρία για το σκοπό αυτό, αν και ο ίδιος – ο Μολότοφ – ήθελε να πει ότι δεν είχαν την πρόθεση σε αυτή την περίπτωση για παράδειγμα, να απομακρύνουν τον βασιλιά.

Η απάντησή μου:

Η Βουλγαρία είναι ένα κυρίαρχο κράτος και δεν το ήξερα ότι, όπως είχε ζητήσει η Ρουμανία μια γερμανική εγγύηση, η Βουλγαρία ζήτησε μια από τη Σοβιετική Ρωσία. Θα έπρεπε επίσης να το συζητήσω με τους συμμάχους μου.

4. Ερώτηση από τον Μολότοφ:

Η Σοβιετική Ρωσία χρειάζεται οπωσδήποτε ελεύθερη διέλευση από τα Δαρδανέλια, και απαιτεί, για την προστασία της, αρκετές σημαντικές θέσεις στα Δαρδανέλια ή κατά μήκος του Βοσπόρου. Είναι διατεθειμένη η Γερμανία να συμφωνήσει με αυτό ή όχι;

Η απάντησή μου:

Η Γερμανία είναι έτοιμη να δώσει τη συγκατάθεσή της ανά πάσα στιγμή για τροποποίηση του καταστατικού του Μοντρέ υπέρ των κρατών της Μαύρης Θάλασσας. Η Γερμανία δεν είναι διατεθειμένη συναινέσει στην κατοχή ρωσικών βάσεων στα στενά.

Εθνικοσοσιαλιστές!

Υιοθέτησα αυτήν τη στάση εδώ, που εγώ σαν υπεύθυνος ηγέτης του γερμανικού Ράιχ, αλλά και σαν υπεύθυνος εκπρόσωπος μόνο των

ευρωπαϊκών αξιών και πολιτισμού, μπορούσα να πάρω. Το αποτέλεσμα ήταν μια αύξηση της σοβιετικής ρωσικής δραστηριότητας εναντίον του Ράιχ, αλλά κυρίως η άμεση έναρξη των προσπαθειών για την υπονόμευση του νέου ρουμανικού κράτους και η προσπάθεια εξάλειψης της βουλγαρικής κυβέρνησης μέσω προπαγάνδας.

Με τη βοήθεια των σαστισμένων και ανώριμων αρχηγών της Ρουμανικής Λεγεώνας, πέτυχαν να πραγματοποιήσουν ένα πραξικόπημα στη Ρουμανία, σκοπός του οποίου ήταν η ανατροπή του αρχηγού του κράτους στρατηγού Αντονέσκου, η δημιουργία χάους στη χώρα με την κατάργηση της νόμιμης εξουσίας, αφαιρώντας τους λόγους για τους οποίους θα τίθετο σε ισχύ η υπόσχεση της γερμανικής εγγύησης.

Ακόμα κι έτσι, εξακολουθούσα να πιστεύω ότι ήταν καλύτερο να παραμείνω σιωπηλός.

Αμέσως μετά το ναυάγιο αυτής της επιχείρησης, σημειώθηκε νέα αύξηση των συγκεντρώσεων ρωσικών στρατευμάτων στα γερμανικά ανατολικά σύνορα. Μονάδες αρμάτων μάχης και αλεξιπτωτιστών μεταφέρονταν σε ολοένα και αυξανόμενο αριθμό απειλώντας την περιοχή των γερμανικών συνόρων. Οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις και η γερμανική μας πατρίδα γνωρίζουν ότι μέχρι πριν από μερικές εβδομάδες δεν υπήρχε ούτε μια γερμανική τεθωρακισμένη ή μηχανοκίνητη μεραρχία στα ανατολικά μας σύνορα.

Αν όμως κάποιος χρειαζόταν μια τελευταία απόδειξη του συνασπισμού μεταξύ Αγγλίας και Σοβιετικής Ρωσίας, που στο μεταξύ είχε δημιουργηθεί παρά τους αντιπερισπασμούς και το καμουφλάρισμα, την παρείχε η γιουγκοσλαβική σύγκρουση. Ενώ προσπαθούσα να κάνω μια τελευταία προσπάθεια να ειρηνεύσω τα Βαλκάνια και, σε συνεργασία με τον με τον Ντούτσε κάλεσα τη Γιουγκοσλαβία να ενταχθεί στο Τριμερές Σύμφωνο, η Αγγλία και η Σοβιετική Ρωσία συνεργάστηκαν για να οργανώσουν ένα πραξικόπημα, που ανέτρεψε την κυβέρνηση που ήταν τότε έτοιμη για μια τέτοια συμφωνία σε μια νύχτα. Διότι σήμερα μπορεί να γνωστοποιηθεί στον γερμανικό λαό: το σερβικό πραξικόπημα κατά της Γερμανίας έγινε όχι μόνο κάτω από τις αγγλικές, αλλά ουσιαστικά κάτω από τις σοβιετορωσικές σημαίες. Αφού σιωπούσαμε, η σοβιετική ρωσική κυβέρνηση προχώρησε ένα βήμα παραπέρα. Όχι μόνο οργάνωσε το πραξικόπημα, αλλά λίγες ημέρες αργότερα υπέγραψε τη γνωστή συμφωνία φιλίας με τα καινούργια ανθρωπάκια που ήταν αφοσιωμένα σε αυτήν, η οποία αποσκοπούσε στην ενίσχυση της θέλησης των Σέρβων να αντισταθούν στην ειρήνευση των Βαλκανίων και τους παρακινούσε εναντίον της Γερμανίας. Και αυτό δεν ήταν πλατωνική πρόθεση.

Η Μόσχα απαίτησε την κινητοποίηση του Σερβικού στρατού.

Δεδομένου ότι ακόμα πίστευα ότι ήταν καλύτερα να μην μιλήσω, οι ηγεμόνες του Κρεμλίνου προχώρησαν ένα βήμα παραπέρα:

Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ διαθέτει σήμερα έγγραφα που αποδεικνύουν ότι η Ρωσία, προκειμένου να εμπλέξει τελικά τη Σερβία στον πόλεμο, της έδωσε τη διαβεβαίωση ότι θα της παράσχει όπλα, αεροπλάνα, πυρομαχικά και άλλο πολεμικό υλικό κατά της Γερμανίας μέσω της Θεσσαλονίκης. Αυτό συνέβη σχεδόν την ίδια στιγμή, που μιλούσα με τον Ιάπωνα υπουργό Εξωτερικών τον Δρ. Ματσούκα δίνοντάς του τη συμβουλή να προχωρήσει σε μια εκτόνωση με τη Ρωσία, πάντα με την ελπίδα να διατηρήσει την ειρήνη. Μόνο η ραγδαία προέλαση των ασύγκριτων μεραρχιών μας προς τα Σκόπια και η κατάληψη της ίδιας της Θεσσαλονίκης απέτρεψαν τις προθέσεις αυτής της σοβιετορωσικής-αγγλοσαξωνικής συνωμοσίας. Οι Σέρβοι αεροπόροι, όμως, διέφυγαν στη Ρωσία και έγιναν αμέσως δεκτοί ως σύμμαχοι εκεί.

Μόνο η νίκη των δυνάμεων του Άξονα στα Βαλκάνια ανέτρεψε το σχέδιο αρχικά να εμπλέξουν τη Γερμανία αυτό το καλοκαίρι σε ένα πόλεμο μηνών στα Νοτιοανατολικά και εν τω μεταξύ να ολοκληρωθεί η ανάπτυξη των σοβιετορωσικών στρατιών όλο και περισσότερο και να αυξήσουν την πολεμική τους ετοιμότητα, για να μπορέσουν τότε μαζί με την Αγγλία, υποστηριζόμενοι από τις προσδοκώμενες αμερικανικές προμήθειες να στραγγαλίσουν και να συντρίψουν το Γερμανικό Ράιχ και την Ιταλία.

Έτσι η Μόσχα όχι μόνο έχει αθετήσει τη συνθήκη φιλίας μας, αλλά την έχει προδώσει με τον πιο αισχρό τρόπο! Και όλα αυτά ενώ οι ηγεμόνες του Κρεμλίνου προς τα έξω, όπως στην περίπτωση της Φινλανδίας ή της Ρουμανίας, προσποιούνταν την ειρήνη και τη φιλία και εξέδιδαν φαινομενικά ακίνδυνες διαψεύσεις μέχρι την τελευταία στιγμή.

Αν, ωστόσο, μέχρι τώρα οι περιστάσεις με ανάγκαζαν να σιωπήσω, τώρα ήρθε η στιγμή που η περαιτέρω σιωπή δεν θα ήταν μόνο μια εγκληματική παράλειψη, αλλά και έγκλημα κατά του γερμανικού λαού και μάλιστα εναντίον όλης της Ευρώπης.

Σήμερα περίπου 160 ρωσικές μεραρχίες βρίσκονται στα σύνορά μας. Για εβδομάδες υπήρχαν συνεχείς παραβιάσεις αυτών των συνόρων, όχι μόνο στα σύνορά μας, αλλά και στο μακρινό βορρά, καθώς και στη Ρουμανία. Οι Ρώσοι πιλότοι συνηθίζουν να αγνοούν αυτά τα σύνορα, ίσως για να μας δείξουν ότι ήδη νιώθουν ότι έχουν τον έλεγχο αυτών των περιοχών.

Τη νύχτα της 17ης προς την 18η Ιουνίου, οι ρωσικές περίπολοι προωθήθηκαν στο γερμανικό έδαφος και μπορέσαμε να τις απωθήσουμε μόνο μετά από μια μακρά μάχη.

Τώρα όμως ήρθε η ώρα, που είναι απαραίτητο να αντιμετωπίσουμε αυτή τη συνωμοσία των εβραιο-αγγλοσαξόνων υποκινητών του πολέμου και να αντιταχθούμε στους εξίσου Εβραίους ηγεμόνες του μπολσεβίκικου αρχηγείου της Μόσχας.

Γερμανικέ λαέ!

Αυτή τη στιγμή, έχει ξεκινήσει μια προέλαση η οποία, σε μέγεθος και έκταση, είναι η μεγαλύτερη που έχει δει ποτέ ο κόσμος. Σε συνεργασία με τους Φιλανδούς συντρόφους, οι πολεμιστές και νικητές του Νάρβικ στέκονται στον Βόρειο Αρκτικό Ωκεανό. Οι γερμανικές μεραρχίες, υπό την διοίκηση του κατακτητή της Νορβηγίας, μαζί με τους ήρωες της ελευθερίας της Φινλανδίας και του στρατάρχη τους, υπερασπίζονται το φινλανδικό έδαφος. Στο Ανατολικό Μέτωπο, οι γερμανικοί σχηματισμοί εκτείνονται από την Ανατολική Πρωσία έως τα Καρπάθια. Από τις όχθες του ποταμού Προύθου, από τον κάτω Δούναβη έως τις ακτές της Μαύρης Θάλασσας, Γερμανοί και Ρουμάνοι στρατιώτες ενώνονται υπό τον αρχηγό του κράτους Αντονέσκου.

Άρα, το καθήκον αυτού του μετώπου δεν είναι πλέον η προστασία των μεμονωμένων εθνών, αλλά η ασφάλεια της Ευρώπης, και επομένως η σωτηρία όλων.

Ως εκ τούτου, αποφάσισα σήμερα για άλλη μια φορά να θέσω τη μοίρα της Γερμανίας και το μέλλον του γερμανικού Ράιχ και του λαού μας στα χέρια των στρατιωτών μας.

Είθε ο Θεός να μας βοηθήσει σε αυτόν τον αγώνα!

Βερολίνο, 22 Ιουνίου 1941

Αδόλφος Χίτλερ